

A hitből való élet

**Keresztény bűnbánat
és életforma**

Keresztény bűnbánat és életforma

„Beteljesedett az idő és már közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban!” (Mk 1,15) — ezekkel a szavakkal hirdeti Jézus Krisztus a jóhírt, hogy Isten szereti az embereket. A hit és megújulás szorosan összetartoznak: a hit magában foglalja az állandó készenlétet arra, hogy Krisztus követésében feladjunk minden téves felfogást, minden kapcsolatot és biztonságot, elismerjük és megtegyük Isten akaratát, kibékülünk Istennel és felebarátainkkal, adjuk fel előítéleteinket és javítsuk meg emberi kapcsolatainkat. A bűnbánatnak és megújulásnak a szelleme legyen keresztény életünk hordozója. Ez sokféle módon történhetik, de legfőképpen Isten szavának követése, a szentírás olvasása és szentbeszéd meghallgatása által. Továbbá azzal, hogy bűneinket megvalljuk, hibáinkat elkerüljük, hordozzuk saját és felebarátaink terheit, harcolunk a szociális igazságosságért úgy, hogy saját személyünket vetjük latba nemcsak az egyházban és társadalomban, hanem az ima csendjében is.

Minden egyes kereszténynek, minden gyülekezetnek és az egész egyháznak szüksége van arra, hogy állandóan megtérjen Istenhez és hitből éljen. Ezért rendel el az egyház bűnbánati időt, és bűnbánati jeleket. A következőkben felsorolt utmutatással és megújult keresztény élet cselekedeteivel akarja emlékezetünkbe idézni ezek értékét s rámutatni arra, mik az igazi és valódi keresztény élet ismertetőjegyei.

A KERESZTÉNY BÜNBÁNAT RENDJE

Amit valamikor az egyház szigorú böjttel s más parancsokkal rendelt el hívei számára, azt most inkább ajánlás formájában adja tudtunkra, és ezzel minden egyes embert személyes és tudatos döntés elé állít. De azért ma is éppen olyan komolyan veszi a bűnbánatot és megtérést s ezeknek minden látható jelét.

A BÜNBÁNAT IDEJE ÉS FORMÁI

Az egyházi év nagy bűnbánati ideje a „húsvéti bűnbánati idő”, vagy a „negyven napi böjt”, amivel a hívők a húsvéti ünnepre készülnek elő. Ezekben a napokban minden katolikust felszólít az egyház alapos lelkiismeretvizsgálatra, istentiszteletben való részvételre, gyónásra és böjtre.

Hamvaszószerdán és nagypénteken minden katolikus szigorú böjtot tart az Úr Jézus szenvedése tiszteletére: lemond a húseledelről, — ami kötelező a 7-ik év betöltése után — és csak egyszer lakhat jól. Ez kötelező minden felnőltre, aki elmúlt 21 éves és betöltötte 60-ik évét. Ezeken a napokon a hívek ne egyenek drága böjti eledeleket, hanem elégedjenek meg egyszerű étrenddel.

Minden katolikus hozzon a böjti időben valamilyen áldozatot a szükségét szenvedőkért. A családi böjti napot” tartsák meg a böjt kezdetétől fogva. Ilyen és hasonló „böjti akciók” alkalmat adnak arra, hogy együttérezzenek a világ nyomorgóival.

Hasonló módon készülünk elő az ádventtal szent karácsony megünneplésére. Keresztelő szent János bűnbánati beszéde minden, bármely hivatásban élő kereszténynek szól. Az Úr Jézus eljövetelére való előkészülettel igyekezzenek a hívők az ádventet hitből átélni: rendezzenek ádventi ünnepeket a családban, a gyülekezetben és törekedjenek megőrizni a békét egymás közt. Ezenfelül támogassák a Caritas-akciókat.

Minden hét péntekén kötelező a katolikusok számára a „pénteki áldozat”, hogy ezzel is kifejezésre juttassák együttérzésüket a szenvedő Úr Jézussal és jelét adják életük megváltozásának. Hogy milyen módon akarnak áldozatot hozni, erről saját maguk döntenek. Lehet ez a felebaráti szeretet gyakorlása, vagy lemondás valamiről. Az eddig gyakorlatban levő húseledeltől való megtartoztatás helyett az egyes hívők, a családok és a gyülekezet új formát is kereshetnek erre.

„Pénteki áldozat”-ként felkereshetik a szükségét szenvedőket, lemondhatnak dohány vagy alkohol élvezetéről, támogathatják a Caritas műveit, másoknak rendelkezésére bocsátják idejüket és hasonlók.

BÜNBÁNAT A LITURGIKUS CSELEKMÉNYEK KERETÉBEN

Azt a hívőt, aki a gyónás szentségében, őszinte bánattal elfordul bűneitől, Jézus Krisztus kibékíti Istennel és a hívők gyülekezetével és részesíti saját életében. A súlyos bűnök csak akkor nyerne bocsánatot, ha ezeket a szentgyónásban megvalljuk. Minden keresztény vizsgálja meg magát rendszeresen, vajjon súlyos esetben, tudatosan és szabad elhatározással, komoly döntés után megtett vagy elmulasztott-e valamit és vétkezett-e Isten, felebarátai, az egyház, a társadalom és önmaga ellen. Aki ilyen értelemben súlyos bűnnel vádolhatja magát, az minél előbb, de legalább egy éven belül a húsvéti gyónásban vádolja magát és gyónja meg az elkövetett bűnt. Arra is kötelezve van, hogy az okozott kárt tehetsége szerint jóvátegye.

Nagyon ajánljuk minden hívőnek, ha nem is vádolhatja magát súlyos bűnről, hogy a bünbánat és bűntudat elmélyítésére, a penitencia szellemének ébrentartására és a szentség által közölt kegyelem elnyerésére minél gyakrabban járuljon a szentgyónáshoz. Ez elősegíti az önismeretet, fejleszti a lélek képességeit.

A bűnbánati ájtatosság kifejezi, hogy az egyház elismeri bűnös voltát, a bűnösök egyháza és egyuttal helye a kibékülésnek, megbocsátja a bűnöket Krisztus nevében, őrzi szavait és tanuskodik mellette. A bűnbánati ájtatosság hatékonyan hirdeti a bűnbánatot, megtanít alapos lelkiismeretvizsgálatra, megmutatja a felelősséget tetteinkért és szavainkért, irányításul szolgálhat nemcsak az egyeseknek, hanem csoportoknak is. A bűnbánati ájtatosságon résztvevő bűnösnek vallja magát, és a keresztény gyülekezet közbenjárására kéri Istentől bünei bocsánatát.

Az általános feloldozás — eltekintve kivételes alkalmaktól — nem érvényes és megengedett és ezért a hívők tudják, hogy részvételük a bűnbánati ájtatosságon nem menti fel őket a gyónás alól és a szentségi bűnbocsánatot csak személyes gyónásban nyerhetik el.

Bűneink bocsánatát elnyerhetjük még egyéb szentségek felvétele által, vagy a szentmisén való részvétellel is. Éppen így a szentírás olvasása vagy meghallgatása által, imával, őszinte bánattal és hitből való étellel, mely az irgalmasság cselekedeteiben nyilvánul meg. Minden, ami Istenhez közelebb visz, elveszi tőlünk bűneink súlyát is.

A mi Urunk Jézus Krisztus mindenkit felszólít, hogy életét az evangélium tanítása szerint rendezze be és újítsa meg. Ezt szolgálja a következő utmutatás a keresztény életre.

KERESZTÉNY ÉLETFORMA

Minden ember keresi az élet értelmét, amihez igazodhatik. Nekünk keresztényeknek az Úr Jézus tanítása mutatja az utat, mert azt mondja, hogy Isten minden embert szeret, mindenkit meghiv arra, hogy „élete legyen és bőségben legyen.” (Jn. 10,10) Amikor minden egyes emberhez, de főleg a szegényekhez, betegekhez is kitzasztottakhoz fordul, élete és szenvedése által megmutatja hogy főleg azokat keresi, akik roskadoznak az

élet terhe alatt. A zsoltáros is ezt mondja: „Az élet útjára tanítasz meg engem.” (Ps. 15,11) Ez az út nehéz de terhek és szenvedés után is célhoz vezet. Örökké élünk majd, örömünk teljes lesz, mert „örökké az Úrral leszünk.” (Thessz. 1.4,16)

A keresztényeknek igyekezniük kell életükben ennek a hívásnak megfelelni, örömben, békében, szeretetben élni és mindezekben másokat is részesíteni, mert egyszer ez lesz majd mindnyájuk osztályrésze. Minden erejükkel igyekezzenek megfelelni az élet követelményeinek, munkájukban, családjukban, egyházban és társadalomban egyaránt. Ehhez kérhetik és elvárhatják Isten segítségét.

Kereszténynek lenni annyit jelent, mint Jézus példáját követve szelleméből és erejéből élni. A keresztény életet nem lehet egy sorozat köteleességbe összefoglalni, amiket naponta, hetente vagy évente el kell végezni. Ami nem jelenti azt, hogy nincsenek ilyen kötelezettségeink. De az igazi alapja a keresztény életnek a három erény: a hit, remény és szeretet.

A hit

A hit azt jelenti, hogy teljesen Isten szeretetére, szavára és ígéretére hagyatkozunk, elfogadjuk Jézus tanítását és azt cselekedjük, amit Isten akaratának ismerünk meg. Ez a hit Isten ajándéka, de egyúttal az ember műve is. A hitért imádkozni kell, de törekedni is kell élő hitre.

A hívő lélek teljes életében Isten szavára hallgat, és ezt az egyház közli vele. Újra és újra megérti, mit kell tennie és hogyan kell élnie. Ezt az evangéliumi jóhírt hallja akkor is, ha a szentírást olvassa, szentbeszédet hallgat vagy résztvesz vallásos előadásokon, lelki gyakorlatokon, vallásos könyveket olvas és hitbeli ismeretekben képezi magát. Erre szolgálnak az elmélkedések, lelki beszélgetések, meditációk, és igazi, jó keresztények életének szemlélete is.

Nem mindegy hogy miben hisz az ember. Az egyesek hitének irányítója csakis az egész egyház hite lehet, amely az apostoli hagyományokon alapszik. Ez a hit ma sok veszélynek van kitéve, amikor pl. minden kritika nélkül átveszünk emberektől, vagy hírközlő szervektől téves nézeteket, vagy hiszékenyen elfogadunk kétségbevonható „jelenéseket”, „mennyei közléseket”, „kinyilatkoztatásokat” stb. Főleg a fiatalok hite van sok veszélynek kitéve. Könnyen csatlakoznak vallási csoportokhoz, különféle szektákhoz, ahol szabadságuk és emberi fejlődésük is gyakran megakad. A veszélyt csökkenthetjük azáltal, hogy nálunk is találnak élettel teli gyülekezeteket, melyek megvédik hitüket és megértik problémáikat.

A remény

Remélni annyit jelent, mint tudni azt, hogy a világ sora jól halad, ha Isten kezébe van letéve. Hitünk soha nem hagy bennünket egyedül, reménytelenül: sem örömben és sikerben, sem szerencsétlenség és bánat idején, sem bűnben és elhagyatottságban, sem munkában és fáradtságban, sem betegségben és halálban. Gyakorolnunk kell a reményt: legyünk türelemmel önmagunk és embertársaink iránt, miként szent Péter apostol mondja „józanok legyetek és vigyázzatok” (Pet. 1. 5,8). Csak így leszünk hűek és állhatatosak nehézségek közt is. De a remény felbátorít bennünket arra is, hogy le tudjuk a nehéz helyzeteket és körülményeket győzni. Mert örömünket senki sem veheti el tőlünk, amelynek alapja a hit. (Rom. 12,12 — Phil. 4,4).

A szeretet

Szeretni azt jelenti, hogy minden embert testvérünknek tekintünk, mert Istent mindnyájunk atyjának és urának ismerjük el, akit teljes szívünkben szeretnünk kell. Aki szereti Istent, az szeresse felebarátját is. Aki életét felebarátjának szenteli, az egyúttal Istent is szol-

gálja és igennel válaszol Isten szeretetére. A jó keresztény tisztel minden embert, bármely emberfajhoz, néphez, valláshoz vagy társadalmi osztályhoz tartozik is. Sőt azoknak is pártját fogja, akik vele vagy mással rosszat cselekedtek. Az Úr Jézus azt mondja: „Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.” (Jn. 15,12) Ez a parancs azt jelenti: „éljétek egymással békében, feddjétek meg a nyughatatlanokat, bátorítsátok a kislelkűeket, gondozzátok a betegeket, tanusítsatok mindenki iránt türelmet. (1. Tessz. 5,13-15) „Ne engedd, hogy legyözzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.” (Rom. 12,21)

A hit, remény és szeretet hassa át egész életünket, a családi életet, munkánkat, az egyházat és az egész világot.

EGYÉNI ÉLETÜNK

Amikor elfogadjuk Isten szeretetét, elfogadjuk a szeretetet önmagunk iránt is. Felfedezhetjük és kibontakoztathatjuk képességeinket, nagy dolgokra használhatjuk életünket, amelynek nagy értékét minden körülmények közt felismerhetjük, betegségben vagy szegénységben is és amiért mindig hálát kell adnunk.

Mindehhez jól rendezett élet szükséges, főleg ami az imaéletet, a szép élet kialakítását és az anyagi javakat illeti.

Imádkozni

Maga az Úr Jézus tanított meg bennünket imádkozni (Mt. 6,5-13). Pál apostol azt írja: „szüntelen imádkozzatok”, ami azt jelenti, hogy éljünk állandóan Isten imáadásában. Számptalan keresztény tapasztalata nyomán az egyház sokféle imát ajánl, de főleg a nap kezdetén és befejezésekor, úgy szintén étkezéseknél köti az imádságot a szívünkre. Életünk minden fontos eseménye legyen ok és alkalom az imára: vállalkozások

és utazások, fontosabb döntések, öröm és bánat, szükség és csalódás, új életszakaszok kezdete vagy vége, és sok más alkalom.

Egyéni életünk kialakítása

Nem mindegy miként alakítjuk életünket. Életkor és életviszonyok szerint nagy lehet itt a különbség aszerint, hogy gyermek, vagy ifjú, felnőtt vagy idősebb, házas vagy egyedülálló, dolgozó vagy tanuló, nyugalmazott vagy munkanélküli, egészséges vagy beteg, szegény vagy gazdag valaki. Minden helyzetben és életkorban sok függ az egyéntől.

De bárhol álljon is valaki, minden helyzetben és életkorban gondoskodni kell az egészség megőrzéséről, eldönteni mennyi munkára és teljesítményre képes valaki, mennyi pihenésre, feldülésre és szabad időre van szüksége, hogyan tudja felhasználni a mai kulturális és egyéb javakat. A vasárnapi pihenés, a rendszeres és elégséges felüdülés a keresztény erkölcsi kötelességei közé tartozik, mert hozzásegít ahhoz, hogy megőrizzék az életörömet, a vidámságot és a lelki békét.

A szexualitás emberhez méltó felhasználása nagy felelősséggel jár, mert az ember alapvető erőinek tartozéka, mely áthatja az egész embert, befolyást gyakorol érzelmi és hangulati életére, gondolkodására, akaratára és cselekedeteire. Mivel a szexualitás egy másik ember felé irányul, az ilyen embertől-emberre irányuló kapcsolat megkívánja, hogy a másikat ne zsákmányoljuk ki saját javunkra. A szexualitást nem lehet a szerelemtől és szeretettől elválasztani. Ezen a téren minden, ami erkölcsileg rossz „gonosz szivből” ered. A hatodik parancs, amit sokan szeretnek időszerűtlennek beállítani, az egyén javát szolgálja, megvédi a házastársat, a gyermekeket, sőt magát a házasság intézményét is. Fontossága kihat az egész társadalomra. — A szexuális tapasztalatokról való lemondás olyan erőket szabadíthat fel, amelyek nagy feladatokra képesíthetnek bennünket az emberiség javára.

Magatartás az anyagi javakkal szemben

Magunk és hozzátartozóink számára is szükségünk van pénzre és anyagi javakra. De ne legyünk se tékozlók, se fösvények, és lehetőség szerint segítsünk felebarátainkon. Óvakodjunk olyan kiadásoktól, melyeknek rugója az élvezetvágy vagy fennhézás. Egyszerű és szerény életmód benső szabadságot és életörömet ad. Gondoljunk arra, hogy az emberek nemcsak a fejlődő országokban éheznek, hanem a mi jóléti társadalmunkban is vannak szűkséget szenvedők, pl. idősebbek, sokgyermekes családok, munkanélküliek.

Pénzbeli kötelezettségeinknek tegyünk mindig pontosan eleget, fontoljuk meg, hogy az állam jogot tart feladatai teljesítésében adóra és az egyház sem mondhat le az egyházi adóról és a különféle gyűjtések eredményeiről. De ezenfelül is támogassunk körülményeinknek megfelelően minden olyan akciót, amely enyhíti a nyomort, vagy elősegíti a fejlődést.

HÁZASÉLET ÉS CSALAD

A legtöbb embernek a hivatása az, hogy házasságban és családban éljen. De megvan az oka annak is, amiért egyes emberek nem lépnek házasságra. Házasságban vagy egyedül is lehet az ember boldog vagy boldogtalan, kitöltött vagy üres életű. Aki még nem kötött házasságot, vagy egyedül szándékozik maradni, jól fontolja meg vajjon nem azok közé tartozik-e, akik a mennyek országáért önként lemondanak a házasságról (Mt. 19,12), mert papi vagy szerzetesi életre kaptak hivatást. De akár házas valaki akár nem, nyissa meg szívét felebarátai előtt, szolgálja egyházát és az egész emberiséget. Aki pedig házassági kötelékben él, képviselje életével Istennek soha nem szünő szeretetét az emberek iránt. Ezért felbonthatatlan a keresztény házasság és ezért lépjen mindenki csak lelkiismeretes döntés után házasságra.

Szülők és gyermekek

A közös élet, a család kialakítása és növekedése sok örömet nyújt a szülőknek, de sok fáradtságot és egymás türelmes elviselését is megkívánja. Ezért a házasulandók csak alapos készület után lépjenek házasságra. Használjanak fel minden segítséget, amit az egyház nyújt nekik, mint pl. a jegyesoktatást, jegyesek számára rendezett tanfolyamokat stb.

Az egymás iránti szeretet készítse a családtagokat arra, hogy megértsék egymást, résztvegyenek egymás életében, megosszák a fájdalmakat és örömeiket egyaránt. A család tagjai közeledjenek egymáshoz, ne éljenek mint idegenek egymás mellett. Legyen bátorságuk arra, hogy a köztük fennálló konfliktusokat, véleménykülönbségeket megtárgyalják és megoldani igyekezzenek. Legyenek mindig készek egymás elviselésére, és a kibékülésre is. A családban nagyon fontos az őszinte beszéd.

A gyermekek nevelése az élettársak közös feladata. Együtt keressék az utakat, hogyan lehetnek gyermekeik hasznára. Közös tanácskozzanak nevelésükről, érettségük foka szerint a gyermekeket is vonják bele a megbeszélésekbe. A gyermekek is legyenek bizalommal szüleik iránt és hallgassanak rájuk. Szüleikkel akkor is törődjenek, ha már felnőttek, gondoskodjanak arról, hogy ne lássanak szükségét és ne legyenek elhagyatva.

Ha a megoldhatatlan konfliktusok váláshoz vezetnek, igyekezzünk a hátrányos következményeket csökkenteni nemcsak a házaspár számára, hanem főleg a gyermekek szempontjából. Az érvényes házasságot kötött és elvált házaspár életében nem szabad újabb egyházilag is érvényes házasságot kötni, mert az államilag kimondott válás nem bontja fel a szentségi kapcsolatot. Az ilyen szétszakított családokkal és új házasságot kötött elváltakkal is törődjön a gyülekezet és egyházközség.

A család vallási élete

Minden keresztény család mintegy bázis-csoportot alkot az egyházban, amelyhez már a kisgyermek is hozzátartoznak. Legyen vallásos a családnak a légköre, neveljen vallásosan, minden lakásban legyen vallásos jel, legalább egy feszület. Itt tanulják meg a közös imát, az egyházi év ünnepeinek a megülését. A családtagok egymásnak is mutassanak jó példát az igazi keresztény életre és járuljanak hozzá, hogy a családon belül vallási kérdésekkel is foglalkozzanak.

EGYÜTTÉLÉS AZ EGYHÁZZAL

A hívők kezdettől fogva közösségben éltek azért, hogy Krisztus tanítását hallják, együtt imádkozzanak, vallási ünnepeiket megüljék és felebarátaiknak szolgáljanak. Így álljon ma is minden keresztény hívő a gyülekezettel kapcsolatban.

Vasár- és ünnepnapok

Minden vasárnap megüli a keresztény gyülekezet a szentmisében az Úr Jézus halálának és feltámadásának emlékét. Hogy a húsvéti örömnél ezt a napját közösen megünnepelhessük, az egyház megkívánja hogy minden katolikus hívő 7-ik életévétől kezdve résztvegyen a szentmisében. Ezzel a közös istentisztelettel nemcsak Istennek adják meg a tiszteletet, hanem megajándékozzák és támogatják egymást a hitben is. Katolikus hívő csak súlyos okokból maradhat el a szentmiséről és eme kötelezettség alól senki se vélje magát egykönnyen felmentettnek. Ugyanez áll a parancsolt ünnepekre is.

A vasár- és ünnepnapok az egész keresztény gyülekezet közös ünnepei. A gyülekezet tagjai lehetőség szerint vegyenek részt az istentisztelet előkészítésében és megrendezésében. Minden hívő igyekezzen a vasár-

napot igazi ünnepként megülni, pihenjen a munkahét után, keresse a kellemes felüdülést, vegyen részt családi és egyéb ünnepeken, látogasson meg öregeket és betegeket, apostolkodjon, ha van rá alkalma. Minden vasárnap megünneplésében nyilvánuljon meg hála és életöröm. Legyünk egyre jobban tudatában annak, hogy az ember nemcsak munkára született, hanem pihenésre, feldülésre és ünnepekre is.

A szentségek felvételének megünneplése

Minden hívő nemcsak a vasárnap megszentelésével kapcsolódik bele az egyházköztségbe, hanem a különböző életkörülmények közt felvett szentségekkel is.

A keresztény élet a keresztséggel kezdődik. Kereszttség által leszünk Isten gyermekei és az egyház tagjai. Régi keresztény hagyomány szerint ahol a gyermekek katolikus neveléséről gondoskodnak, minden gyermeket hamarosan születése után megkeresztelnek. Ezen a téren nemcsak a szülők, hanem a keresztszülők és az egész gyülekezet felelősséggel tartozik.

A b é r m á l á s szentsége erősíti meg az ifjú keresztényt Isten szellemével és lelkével és meghívja arra, hogy a keresztény gyülekezetben munkát és felelősséget vállaljon.

Az eucharisztia ünnepe, vagyis a s z e n t m i s e a hívőket és az egész gyülekezetet részesíti Krisztus áldozatában. Jézus Krisztus halálában és feltámadásában való részesedésük legalább évente egyszer jusson el a teljesség fokára azzal, hogy legalább a nagyhéten vagy a húsvéti ünnepek alatt járuljanak a szentáldozáshoz. Az egyházi parancs megengedi a húsvéti szentáldozás elvégzését a hamvazószerda és pünkösd közti időközben is. De ezenfelül nagyon ajánlja a rendszeres, áhitattal végzett szentáldozást minden vasárnapi szentmisén, és lehetőség szerint a napi szentmisehall-

gatás alatt is. Ezzel a szentséggel mint utavalóval támogatja az egyház a haldoklót is, hogy eljusson a Krisztussal egyesült új életre.

A keresztény gyülekezet felelősséget vállal a gyermekek és ifjúság hitéletének a kialakításában is, ami abban nyilvánul meg, hogy a felnőttek résztvesznek a keresztség, az első áldozás és a bérálás előkészítésében.

A bűnbánat szentségében a keresztény Isten nevében nyeri el bűnei bocsánatát, ha azokat őszintén megbánja, megvallja és kibékül Istennel és az egyházzal.

A betegek kenete rámutat az egyház hitére, hogy Krisztus a betegek gyógyítója. Minden hívő, akinek betegség vagy öregség miatt veszélyes az egészségi állapota, hívassa el vagy saját maga, vagy hozzátartozói a papot.

A hívek vezetése, a tanítói hivatal és a lelkipásztorkodás az egyházban szentségi fokon álló szolgálat, amely a felszenteléssel különböző fokokon, mint püspök, áldozópap és szerpap épül fel. Mivel a keresztény gyülekezet középpontja az eucharisztikus áldozat és ezt csak felszentelt pap közreműködésével lehet megünnepelni, ezért minden gyülekezetnek kötelessége papi hivatásokért imádkozni, ezeket előmozdítani. Minden keresztény gyülekezet viselje szíven papi hivatások ébresztését s minden más egyházi szolgálat vállalását is.

A házasságot Isten az emberek iránti szeretete jelképévé tette. Isten megáldja és megszenteli a férfi és nő egymás iránti szeretetét, kapcsolatukat felbonthatatlanná teszi, amint az ő szeretete irántunk is visszavonhatatlan. A házasság szentségében támogatja a házasfeleket, hogy hűek maradjanak egymáshoz és közösen tudják viselni a házasságban és családi életben magukra vállalt kötelezettségeket. Ezért a keresztény jegyesek házasságukat egyházi esküvővel kötik

meg, nem elégednek meg polgári házasságkötéssel vagy éppen azzal, hogy házasságkötés nélkül élnek egymással.

Akiket Isten a világból kiszólít, az egyház azokat is szolgálja a kereszténységben, könyörgeésekkel és gyászmisékkal. A hátramaradottaknak pedig a hit vigaszát nyújtja.

Együtműködés és közös felelősség a gyülekezetben

Isten minden hívőt felszólít a kereszttség és bérmálás által arra, hogy együtműködjön az egyház közös feladatainak teljesítésében. Ez legtöbbször a gyülekezetben belül történik.

Minden keresztény gyülekezetnek munkatársakra van szüksége, hogy Istentől rábizott sokféle feladatát teljesíthesse. Minél jobban együtműködik valaki a gyülekezettel, annál többet kap tőle. Minden hívő állítsa képességeit a gyülekezet szolgálatába. Egyik az igehirdetésben vesz részt, másik a liturgiában, harmadik a szociális és karitatív tevékenységben. Egyeseket az egyházközségi tanácsba választanak be, mások egyesületekben tevékenykednek. Lesznek, akik a Katolikus Akcióból, vagy egyéb laikus apostolkodásból veszik ki a részüket, és járulnak hozzá az evangélium terjedéséhez. Minden hívő vizsgálja meg magát, mivel szolgálhatna legjobban a gyülekezetet és felebarátait.

Az egyház felelőssége az egész világért

Krisztus azért jött a földre, hogy „életük legyen és bőségben legyen” (Jn. 6,51) az egyház is teljes egészében és minden gyülekezet a maga módján felelős a világ életéért. Ez a felelősség nem csupán a közvélemény kialakítására, az igazságosság és békéért való küzdelemre, a katasztrófák idején való segítségre, környezetvédelemre, fejlődés előmozdítására terjed ki, hanem az ember vallási, erkölcsi, lelki fejlődésére is.

Ezért kell ma is a világmisszióknak azt a feladatot teljesíteni, hogy az egész világon hirdesse az evangéliumot. Minden egyes keresztény járuljon hozzá képességei szerint Istentől az egyházra bízott feladat teljesítéséhez. A keresztények ezenfelül felelősek a közélet jó légköréért; ezen a módon szolgálják barátságos magatartásukkal, szívélyes kedvességükkel embertársaikat.

A KERESZTÉNY HIVŐ A KÖZ- ÉS MAGÁNÉLETBEN

A feladatot Isten tűzte ki: „töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá.” (Gen. 1,28) Ez nem azt jelenti, hogy az ember elnyomhatja és kizsákmányolhatja embertársát és a természetet, hanem azt jelenti: úgy alakítsa ezt a világot, hogy az egyre jobb és emberibb legyen — Isten nagyobb dicsőségére, aki mindezekét alkotta és az emberre bízta. Ez a megbízás az élet minden vonalán felelősséggel jár: az egymással való érintkezésben, a természet adományainak a felhasználásában, a közjóról való gondoskodásban, a technika fejlődésében és felhasználásában, a gazdasági életben, tudományban, művészetekben, a szellemi élet minden terén. Minden kereszténynek kötelessége, hogy résztvegyen egy jobb világ megteremtésében. Még pedig a következő módon:

- családi és baráti körben, szabad idejében, munkakörének kötelességei mellett küzd emberies érzületért, szociális gondolkodásért, és nyitva tartja szívét mások szükségletei és gondjai számára.
- Tudomásul veszi ön- és mások érdekeit a társadalmi összefüggésekben is; magáévá teszi azt, amit igaznak ismert meg, nem fél a konfliktusoktól, mindig szem előtt tartja a megértés és megbékélés szellemét.

- Világos képet alkot magának a politika feladatairól és problémáiról, együttműködésével jó példát ad politikai téren is, megtéve mindig a kötelességet a közjóért. Ide tartozik nem utolsó sorban a bátor kiállás az emberi jogokért, — az élethez való jogtól kezdve a szabad vallásgyakorlásig és szabad véleménynyilvánításig, és az emberhez méltó élet megköveteléséhez minden ember számára. A születendő élet védelmében előálló konfliktusban minden keresztény számára az élet sértetlensége magától értetődő. Érvényes ez abban az esetben is, amikor az állam törvényei nem biztosítják többé az élet sértetlenségét.
- Tudatában van annak is, hogy az egész emberiség sorsa a földkerekségen összefüggő egészet alkot: szívében viseli a békét, a harmadik világ országainak fejlődését, a népek testvéri összetartozását. A keresztény minden jóakarató emberrel együttműködik.

A hitből való élet a leghatékonyabb tanúságtétel Jézus Krisztus tanítása mellett. Ezt a tanúságtételt azok is megértik, akik nem olvassák a bibliát és nem hallgatják Isten igéjét. Minden hitből élő ember hozzájárulhat önmaga és a világ megmentéséhez és tökéletesítéséhez.

Erarbeitet im Auftrag der Österreichischen Bischofskonferenz von der Pastorkommission Österreichs. — Herausgegeben vom Sekretariat der Österreichischen Bischofskonferenz, Wollzeile 2, 1010 Wien.

18. 1. 1978.

Druck: Prugg Verlag - Eisenstädter Graphische Ges. m. b. H., 7000 Eisenstadt, Haydngasse 10.

